

Totuus totuutta vastaan

Totuus totuutta vastaan -osio esittelee israelilaisen Gush Shalom -järjestön näkemyksiä Israelin ja Palestiinan välisestä monimutkaisesta konfliktista. Teksti on alun perin julkaistu 30-sivuisessa pamfletissa (Truth against Truth, A completely Different Look at the Israeli-Palestinian Conflict), jota Gush Shalom -järjestö on levittänyt israelilaiselle yleisölle esitelläkseen kantojaan ja kerätäkseen kannattajia.

Tekstin on kirjoittanut järjestön nokkamies **Uri Avery**, ristiriitainen hahmo israelilaisessa julkisuudessa ja pitkän linjan rauhanaktiivi. Teksti ei edusta Suomen Rauhanpuolustajien näkemyksiä, ja siitä on selvästi nähtävissä sen olevan suunnattu israelilaiselle yleisölle. Se on kuitenkin erinomaista ja suositeltavaa luettavaa kaikille Lähi-Idän konfliktista kiinnostuneille. Lyhennettynä teksti on julkaistu Rauhan puolesta -lehdessä 1/2005.

Myyttien tyrannia

1. Vuoden 2000 lokakuussa alkanut Al-Aqsa-intifada ja sitä seuranneet väkivaltaisuuDET ovat vain uusi vaihe siinä historiallisessa konfliktissa, joka alkoi 1800-luvun lopulla sionistisen liikkeen luomisella.
2. Jo viides sukupolvi israelilaisia ja palestiinalaisia on syntynyt konfliktin keskelle. Heidän koko henkinen ja aineellinen maailmansa on muovautunut vastakkainasettelussa, joka hallitsee kaikkia elämän osa-alueita.
3. Kuten kaikissa sodissa, on tämän pitkän konfliktin aikana molemmille osapuolille syntynyt valtava määrä myyttejä, historiallisia vääristelyjä, propagandauseita ja ennakkoluuloja.
4. Konfliktin molempien osapuolten toimintaa on muokannut niiden historiallinen tausta ja se tapa, jolla konflikti nähdään viimeisten 120 vuoden ajalta. Sionistinen historiakäsitys ja palestiinalainen historiakäsitys ovat täydessä ristiriidassa toisiinsa niin yleisellä tasolla, kuin melkein kaikissa yksityiskohdissakin.
5. Aina konfliktin alusta nykypäivään saakka sionistinen/israelilainen johto toiminut täysin piittaamatta palestiinalaisten taustasta ja ajatusmaailmasta. Silloinkin kun Israelin johto pyrki ratkaisuun, sen yritykset olivat tuomittuja johtuen täydestä tietämättömyydestä palestiinalaisten kansallisista tavoitteista, toiveista, traumaista ja peloista. Tilanne oli joillain tavoin samanlainen palestiinalaisten puolella, joskin symmetriaa osapuolten välillä ei ole.
6. Pitkittyneen konfliktin ratkaisu on mahdollista vain jos molemmat osapuolet pystyvät ymmärtämään toistensa ajatusmaailmaa ja poliittista ajattelua. Osapuolten täytyy pystyä puhumaan toisilleen tasa-arvoisina. Ylenkatsovat, valtakeskeiset, dominoivat, tunteettomat ja välinpitämättömät asenteet estävät ratkaisun löytämisen.
7. Israelin "vasemmistolaiset" hallitukset, jotka ovat ajoittain herättäneet paljon toiveita, ovat yhtä paljon näiden käsitysten alaisia kuin "oikeistolaisetkin". Tämä aiheutti suuren eron hallitusten lupauksen ja tuhoisan käytännön välillä (esim. **Ehud Barakin** kausi pääministerinä).
8. Suuri osa vanhasta rauhanliikkeestä (tunnetaan myös "sionistisena vasemmistona"), kuten Rauha Nyt -järjestö, on myös näiden käsitysten vanki ja hajoaa kriisin aikoina toimintakyvyttömäksi.

9. Näin ollen uuden israelilaisen rauhanliikkeen ensimmäinen tehtävä on luopua vääristyneistä ja yksipuolisista näkemyksistä.

10. Tämä ei tarkoita, että israelilainen historiakäsitys pitäisi hylätä automaattisesti ja palestiinalaisten käsitykset taas hyväksyä kyseenalaistamatta, tai toisin päin. Se tarkoittaa kuitenkin valmiutta kuulla ja ymmärtää vastapuolen näkemyksiä konfliktista. Vain näin voidaan kaksi eriävää kansallista kokemusta yhdistää yhteiseksi näkemykseksi.

11. Kaikki muut keinot johtavat vain konfliktin jatkumiseen. Rauhallisemmat ajanjaksot katkeavat usein väkivaltaisuuksiin kahden kansakunnan välillä sekä Israelin ja arabimaailman välillä. Joukkotuhoaseiden kehityksen vauhdin huomioon ottaen konfliktin jatkuminen voisi johtaa molempien osapuolten hävitykseen.

Konfliktin juuret

12. Konfliktin ydin on Israelin juutalaisvaltion ja Palestiinan arabivaltion välinen vastakkainasettelu. Pohjimmiltaan se on kansallinen konflikti, vaikka sillä onkin uskonnollisia, sosiaalisia ja muita ulottuvuuksia.

13. Sionistinen liike oli erityisesti juutalainen reaktio Euroopassa kehittyneisiin kansallisiin liikkeisiin, jotka kaikki olivat enemmän tai vähemmän antisemitistisiä. Eurooppalaisten hyljeksynnän seurauksena osa juutalaisista päätti perustaa itselleen oman valtionsa, jossa he voisivat olla oman itsensä herroja.

14. Perinteet ja uskonnolliset motiivit vetivät sionistista liikettä Palestiinaan (hepreaksi “Eretz Israel”), jonne juutalainen valtio sitten päätettiin perustaa. Tunnuslauseena oli “Maa ilman kansaa kansalle ilman maata”. Tätä perusajatusta ei kehitetty pelkästä tietämättömyydestä, vaan se heijasteli enemmän tuon ajan yleistä eurooppalaista asennetta ei-eurooppalaisia kansoja kohtaan.

15. Palestiina ei ollut tyhjä maa – se ei ollut sitä 1800-luvun lopulla eikä muulloinkaan. 1800-luvun lopulla alueella oli puoli miljoonaa asukasta, joista 90 % arabeja. Aukkaat luonnollisesti vastustivat ulkomaisten asuttajien tunkeutumista maahansa.

16. Arabinationalistinen liike syntyi lähes samanaikaisesti sionistisen liikkeen kanssa. Aluksi liike taisteli Ottomaanien keisarikuntaa vastaan ja myöhemmin sen raunioille perustettuja siirtomaahallintoja vastaan ensimmäisen maailmansodan päättymisen aikoihin. Itsenäinen palestiinalaisarabien kansallisliike kehittyi maassa englantilaisten luotua erillisen Palestiinan valtion ja alueen asukkaiden yhdistyessä vastustamaan sionistista maahanmuuttoa.

17. Ensimmäisen maailmansodan päätyttyä on käynnissä ollut jatkuva taistelu kahden kansallisen liikkeen välillä, jotka molemmat pyrkivät saavuttamaan täysin ristiriitaiset tavoitteensa samalla alueella. Tilanne on pysynyt samanlaisena nykypäivään asti.

18. Sionistiliike sai voimia juutalaisvainojen kiihtyessä Euroopassa ja maailman maiden sulkiessa oviaan juutalaisilta. Natsien antisemitismi muutti sionistisen utopian toteuttamiskelpoiseksi moderniksi hankkeeksi. Natsien toimet saivat aikaan valtavan siirtolaisliikkeen. Koulutettua työvoimaa, ajattelijoita, teknologiaa ja vaurautta virtasi Palestiinaan. Holokausti, jossa noin kuusi miljoonaa juutalaista menetti henkensä, antoi sionistien vaatimukselle huomattavaa moraalista ja poliittista voimaa. Tämä johti Israelin valtion syntyyn.

19. Seuratessaan juutalaisväestön kasvua maassaan palestiinalainen kansakunta ei voinut ymmärtää miksi heidän tulisi maksaa juutalaisiin kohdistuneista rikoksista Euroopassa. He vastustivat väkivalloin lisääntyvää juutalaisten maahanmuuttoa ja näiden maalunastuksia.
20. Taistelu kahden kansakunnan välillä ilmeni tunnemaailmassa “traumojen sotana”. Israelilais-heprealainen kansakunta kantoi vanhaa traumaa juutalaisten vainoista Euroopassa – joukkomurhista, karkotuksista, vainoista, syytöksistä ja holokaustista. He näkivät itsensä ikuisina uhreina. Konflikti arabi-palestiinalaisen kansakunnan kanssa näyttäytyi heille vain antisemitististen vainojen jatkeena.
21. Arabi-palestiinalainen kansakunta kantoi muistoja pitkäaikaisesta sorrosta siirtomaana. Palestiinalaiset muistivat kalifien kunniaakat, ja sitä taustaa vasten loukkaukset ja nöyryytykset olivat erityisen kipeitä. Myös palestiinalaiset elivät pitäen itseään uhreina, ja vuoden 1948 naqba (katastrofi) näyttäytyi heille vain länsimaisten siirtomaaherrojen harrastaman nöyryyttämisen ja sorron jatkeena.
22. Molempien kansakuntien täydellinen sokeus toisen kansallista olemassaoloa kohtaan johti väistämättä vääristyneisiin ja vääriin näkemyksiin, jotka juurtuivat syvälle kansalliseen tietoisuuteen. Nämä näkemykset vaikuttavat vastapuolta koskeviin asenteisiin nykyisinkin.
23. Arabit uskoivat länsimaisten imperialistien asettaneen juutalaiset Palestiinaan kontrolloidakseen arabimaailmaa ja alueen luonnonvaroja. Tätä uskomusta tuki se tosiseikka, että sionistiliike oli alusta asti pyrkinyt olemaan liitossa ainakin yhden länsivallan kanssa (Saksan kanssa Herzlin aikaan, Ison-Britannian kanssa Ugandan suunnitelmasta ja Belfourin julistuksesta mandaatin päättymiseen asti, Neuvostoliiton kanssa vuonna 1948, Ranskan kanssa 50-luvulta vuoden 1967 sotaan asti ja Yhdysvaltojen kanssa siitä eteenpäin). Tämä johti käytännölliseen yhteistyöhön ja yhteisiin arabinationalismia vastustaviin intresseihin sionistisen hankkeen ja imperialististen valtojen välillä.
24. Sionistit uskoivat omalta osaltaan sionistista hanketta kohdanneen arabivastarinnan johtuvan yksinkertaisesti arabien ja islamin murhanhimoisesta luonteesta. Arabitaistelijat olivat heidän silmissään “jengejä” ja sen ajan kansannousut olivat “kahakoita”.
25. Itse asiassa fanaattisimpiin sionistijohtajiin kuulunut **Vladimir (Ze'ev) Jabotinsky** oli lähes yksin tunnistaessaan 1920-luvulla sionistista siirtokuntahanketta kohdanneen arabivastarinnan olevan väistämätöntä, luonnollista ja omasta näkökulmastaan vain alkuperäisasukkaiden reaktio puolustaa maataan maahansa tunkeutuvilta ulkopuolisilta. Jabotinsky myös tunnisti maassa asuvien arabien olevan oma itsenäinen kansallinen yhteisönsä. Hän vastusti yrityksiä lahjoa arabijohtajia palestiinalaisvastarinnan lopettamiseksi, ja olisi mieluummin ratkaissut ongelman pystyttämällä “rautamuurin” arabeja vastaan ja murskannut näiden vastarinnan voimakeinoin.
26. Nämä täysin vastakkaiset näkemykset lävistävät kaikki konfliktin eri osa-alueet. Esimerkiksi taistelu “juutalaisen työvoiman” puolesta oli juutalaisten mielestä edistyksellinen yhteiskuntahanke muuntaa älykköjen, kauppiaiden ja välittäjien kansa työläisiksi ja maanviljelijöiksi. Arabit taas näkivät sen rasistisena sionistien pyrkimyksenä riistää heitä, kieltää arabien mahdollisuuden työhön ja luoda palestiinalaisten maalle arabi-vapaan, separatistisen juutalaisen talouden.
27. Sionistit olivat ylpeitä “maan vapauttamisestaan”. He olivat ostaneet sen täydellä hinnalla juutalaisilta ympäri maailmaa kerätyin varoin. “Olimit” (uudet immigrantit, kirjaimellisesti “pyhiinvaeltajat”), joista monet olivat aiemmin olleet kauppiaita ja älykköjä, tienasivat nyt

elantonsa raskaalla fyysisellä työllä. Juutalaiset uskoivat saavuttaneensa tämän kaiken rauhanomaisin keinoin arabeja sortamatta. Arabeille tämä oli julma tarina riistosta ja karkotuksesta: juutalaiset ostivat maan Palestiinan kaupungeissa ja ulkomailla asuvilta maanomistajilta, ja karkottivat sitten työläiset, jotka olivat viljelleet maata sukupolvien ajan. Sionistit käyttivät turkkilaisia ja myöhemmin englantilaisia poliisivoimia apuna palestiinalaisten pois ajamisessa. Arabit katselivat epätoivon vallassa, kun heidän maansa vietiin.

28. Vastatakseen sionistien väitteeseen siitä, että he olisivat saaneet “aavikon kukoistamaan”, arabit lainasivat eurooppalaisten matkajien vuosisatoja vanhoja kuvauksia Palestiinasta verraten väkirikkaana ja aivan naapurimaittensa veroisena kukoistavana maana.

Itsenäisyys ja katastrofi

29. Kahden kansallisen historiakäsityksen kontrasti saavutti huippunsa vuoden 1948 sodassa. Juutalaiset kutsuivat sotaa “itsenäisyssodaksi” tai jopa “vapautussodaksi”. Arabit kutsuivat sitä “naqbaksi”, katastrofiksi.

30. Konfliktin kiihtyessä alueella ja holokaustin herättämän huomion myötä YK päätti jakaa maan kahdeksi valtioksi, juutalais- ja arabivaltioiksi. Jerusalemista ja sen ympäristöstä piti tulla erillinen alue kansainvälisen valvonnan alaisuudessa. Juutalaisille annettiin 55 % maasta, mukaan lukien asuttamaton Negevin autioma.

31. Enemmistö sionistisesta liikkeestä hyväksyi YK:n päätöksen vakuuttuneena siitä, että tärkeintä olisi perustaa vakaa pohja juutalaiselle itsehallinnolle. Suljettujen ovien takana **David Ben-Gurion** ei koskaan peitellyt haluaan laajentaa juutalaisille myönnettyä aluetta. Tämän vuoksi Israelin itsenäisyysjulistus ei määritellyt maan rajoja, eikä Israel ole tehnyt sitä tähän päivään mennessä.

32. Arabimaailma ei hyväksynyt YK:n suunnitelmaa. Se piti sitä YK:n, joka tuolloin oli käytännössä länsivaltojen ja kommunistien kerho, surkeana yrityksenä jakaa maa joka ei sille kuulunut. Suunnitelmassa yli puolet Palestiinasta annettiin juutalaiselle vähemmistölle, joka muodosti alle kolmanneksen väestöstä. Tämä teki suunnitelmasta vielä anteeksiantamattomamman arabien silmissä.

33. YK:n suunnitelman jälkeen arabien aloittama sota oli väistämättä etninen sota, jossa kumpikin osapuoli pyrkii valloittamaan mahdollisimman paljon maata ja karkottamaan väestön toiselle puolelle. Tällaisessa sodassa (joka myöhemmin opittiin tuntemaan “etnisenä puhdistuksena”) tapahtuu aina karkotuksia ja hirveyksiä.

34. Vuoden 1948 sota oli suoraa jatkoa sionistien ja arabien konfliktille, jossa kumpikin osapuoli pyrki toteuttamaan historiallisia tavoitteitaan. Juutalaiset halusivat perustaa homogeenisen kansallisvaltion, joka olisi mahdollisimman suuri. Arabit halusivat tuhota sionistijuutalaisen yhteiskunnan perustan, joka oli Palestiinassa.

35. Molemmat osapuolet harjoittivat etnisiä puhdistuksia olennaisena osana taistelua. Arabeja ei jäänyt lähes ollenkaan juutalaisten valtaamille alueille, ja arabien valtaamille alueille ei jäänyt lainkaan juutalaisia. Mutta koska juutalaisten valtaamat alueet (kuten Etzionin blokki tai juutalaishortteli Itä-Jerusalemista) olivat huomattavasti arabien valtaamia alueita suurempia, oli lopputulos yksipuolinen. (Sionistiset järjestöt esittivät ideoita “väestönvaihdoksista” ja “siirroista” jo 1930-luvulla. Käytännössä tämä tarkoittaa arabiväestön karkottamista maasta. Vastapuolella monet arabeista uskoivat, että sionistien tulisi palata sinne mistä olivat tulleetkin.)

36. Myytti “harvalukuisista vastustamassa massoja” syntyi juutalaisten keskuudessa kuvaamaan 650 000 henkeä käsittävän juutalaisyhteisön nousua vastustamaan koko yli sadan miljoonan asukkaan arabimaailman hyökkäystä. Juutalaisyhteisö menetti prosentin väestöstään sodassa. Arabiosapuoli näki täysin toisenlaisen kuvan: hajautunut arabiväestö ilman kunnollista johtoa vaatimattomille ja huonosti varustetuille joukoilleen kohtasi äärimmäisen hyvin järjestäytyneen juutalaisyhteisön, joka oli koulutettu käyttämään sille (erityisesti neuvostomailta) virranneita aseita. Läheiset arabimaat pettivät palestiinalaiset ja kun ne lopulta lähettivät armeijansa Palestiinaan, ne kilpailivat lähinnä keskenään ilman koordinaatiota tai kunnollisia suunnitelmia. Yhteiskunnallisista ja sotilaallisista näkökulmista katsottuna israelilaisten taistelukyky oli selkeästi hetkeä aiemmin siirtomaavallasta vapautuneita arabivaltioita parempi.

37. YK:n suunnitelmassa Israelin oli tarkoitus saada 55 % Palestiinasta, josta arabit muodostivat melkein puolet väestöstä. Sodan aikana juutalaisvaltio laajensi aluettaan 78 %:iin Palestiinan alueesta, joka oli lähes tyhjentynyt arabeista. Nasaretin ja joidenkin Galilean kylien asukkaat jäivät Israeliin melkein pä vahingossa; kylät Kolmion sisällä luovutettiin Israelille osana kuningas Abdullahin sopimusta ja näin heitä ei voitu karkottaa.

38. Sodassa noin 750 000 palestiinalaista karkotettiin. Osa heistä löysi itsensä taistelukentältä ja pakeni, kuten siviilit tekevät jokaisessa sodassa. Osa ajettiin pois Deir-Yassinin teurastuksen kaltaisilla terroriteoilla ja osa karkotettiin järjestelmällisesti etnisen puhdistuksen myötä.

39. Itse karkotuksen ohella yhtä merkittävä on se tosiasia, ettei pakolaisten sallittu palata koteihinsa sodan päätyttyä kuten tavallisten sotien jälkeen on tapana. Päinvastoin, vastaperustettu Israelin valtio näki arabien poistamisen siunauksena ja eteni tuhoamalla täysin noin 450 arabikylää. Uusia juutalaiskylä perustettiin näiden raunioille. Usein kylät nimettiin arabinimen hepreankielisellä käännöksellä. Kaupunkien hylätyt korttelit asutettiin uusien siirtolaisten tulvalla. Israelin koulukirjoista kaikki viittaukset aiempiin asukkaisiin poistettiin.

Juutalaisvaltio

40. Aselevon sopiminen vuoden 1949 alussa ei lopettanut konfliktia, vaan kiihdytti sitä entisestään.

41. Israelin valtio omisti ensimmäiset vuotensa homogeenisen “juutalaisvaltion” statuksen perustamiseen. Valtavia maa-alueita pakkolunastettiin “poissaolevilta” (pakolaisilta joita estettiin palaamasta maahan), virallisesti määritellyiltä “paikallaolevilta poissaolijoilta” (arabeilta, jotka olivat jääneet Israeliin mutta joille ei myönnetty kansalaisuutta) sekä jopa Israelin arabikansalaisilta, joista useimpien maat vietiin. Näille alueille perustettiin tiivis verkko juutalaisyhteisöjä. Juutalaisia immigrantteja kutsuttiin ja jopa taivuteltiin tulemaan joukoittain. Tämä valtava operaatio moninkertaisti maan väkiluvun vain muutamassa vuodessa.

42. Samaan aikaan Israelin valtio piti yllä tehokasta kampanjaa Palestiinalaisvaltion synnyn estämiseksi. Israelin avustuksella Transjordanin kuningas Abdullah otti länsirannan hallintaansa, ja siitä lähtien Jordanian hashemiittien (Jordanialainen hallitsijasuku toim.huom.) kuningaskunnalle on ollut käytännössä Israelin sotilaalliset takuut.

43. Tärkein syy Israelin ja hashemiittien kuningaskunnan liitolle, joka on kestänyt jo kolmen sukupolven ajan, on estää itsenäisen ja toimivan Palestiinan valtion synty. Israelin silloinen, kuten nykyinenkin, hallinto piti palestiinalaisten valtiota pääesteenä sionistisen tavoitteen täyttymiselle.

44. Historiallisesti merkittävä muutos tapahtui 1950-luvun lopulla palestiinalaisten puolella, jolloin Jasser Arafat ja hänen kumppaninsa perustivat Palestiinan itsenäisyysliikkeen (Fatah). Sen tehtävänä ei ollut ainoastaan käydä taistelua Israelia vastaan, vaan myös vapauttaa palestiinalaisten aate arabihallitusten vallasta. Ei ollut sattumaa, että tämä järjestö syntyi suuren pan-arabisen aallon, jonka maineikkain edustaja **Gamal Abd-el-Nasser** oli, jälkeen. Tätä ennen monet palestiinalaiset olivat toivoneet, että heidät liitettäisiin yhdistyneeseen pan-arabiseen kansakuntaan. Kun tämä toivo katosi, oma erillinen palestiinalaisten kansallinen identiteetti nousi jälleen esiin.

45. 1960-luvun alussa **Gamal Abd-el-Nasser** perusti Palestiinan vapautusjärjestön (PLO), pääasiassa estääkseen itsenäisiä palestiinalaisia toimia, jotka saattaisivat vetää hänet ei-haluttuun sotaan Israelin kanssa. Järjestön tarkoitus oli antaa Egyptille palestiinalaisten hallinta. Kuitenkin vuoden 1967 arabimullituksen jälkeen Fatah otti **Jasser Arafatin** johdolla PLO:n hallintaansa. Siitä asti PLO on ollut palestiinalaisen ainoa edustaja.

“Kuuden päivän sota”

46. Kuten kaikki viimeisen 120 vuoden tapahtumat, myös kesäkuun 1967 sota nähdään täysin eri valossa riippuen siitä, kumman osapuolen näkökulmasta sitä tarkastellaan. Israelilaisen myytin mukaan sota oli epätoivoinen puolustustaistelu, jonka päätteeksi kuin ihmeen kaupalla valtavasti alueita jäi Israelin käsiin. Palestiinalaisen myytin mukaan Israel veti Egyptin, Syyrian ja Jordanin johtajat sotaan, josta Israel oli kiinnostunut ja jonka tavoitteena oli alusta asti jäljellä olevan Palestiinan valloittaminen.

47. Monet israelilaiset uskovat, että “kuuden päivän sota” oli kaiken pahan alku ja juuri, ja vasta silloin rauhaa rakastava ja edistyksellinen Israel muuttui valloittajaksi ja miehittäjäksi. Tämä usko sallii heidän ylläpitää uskoa sionismin ja Israelin valtion täydelliseen puhtauteen tuohon sotaan asti. Se sallii heidän myös säästää kaikki vanhat myyttinsä. Tällä legendalla ei ole mitään totuus pohjaa.

48. Vuoden 1967 sota oli jälleen yksi vaihe pitkään kestäneessä taistelussa kahden nationalistiliikkeen välillä. Se ei muuttanut taistelun olemusta, se muutti vain sen olosuhteita. Sionisti-liikkeen päätavoitteet, juutalaisvaltio, laajeneminen ja asutus, etenivät uusien aluelajennusten myötä. Sodan erityiset olosuhteet tekivät täyden etnisen puhdistuksen mahdolliseksi, mutta muutama sataatuhatta palestiinalaista karkotettiin kaikesta huolimatta.

49. Vuoden 1947 sopimuksessa Israelille annettiin 55 % Palestiinasta. Vuoden 1948 sodassa Israel valloitti ylimääräiset 23 % ja vuonna 1967 Israel valloitti vielä jäljellä olevat 22 % vihreän linjan (vuotta 1967 edeltänyt aseleporaja) takaa. Vuonna 1967 Israel yhdisti tahtomattaan hallintaansa kaikki osat Palestiinan kansaa, jotka yhä olivat maassa (mukaan lukien osan pakolaisista).

50. Heti sodan päättyttyä alkoi miehitettyjen alueiden asuttaminen. Lähes kaikki Israelin poliittiset tahot osallistuivat tähän projektiin, aina messiiianis-nationalistisesta “Gush Emunimista” “vasemmistolaiseen” yhdistyneeseen kibbutz-liikkeeseen. Lähes kaikki poliitikot oikeistosta ja vasemmistosta, **Yigal Alonista** (Hebronin juutalaissiirtokunta) **Shimon Peresiin** (Kedumimin siirtokunta), tukivat ensimmäisiä asuttajia.

51. Se tosiasia, että kaikki Israelin hallinnot ovat tukeneet ja kehittäneet siirtokuntia, vaikkakin eri mittasuhteissa, todistaa ettei halu perustaa uusia siirtokuntia ollut erityinen millekään ideologiselle leirille vaan koski koko sionistista liikettä. Vaikutelma vain pienestä vähemmistöstä, joka ajaa siirtokuntien edistämistä on harhaa. Vain kaikkien hallinnon osien, mukaan lukien ministerit,

tehokas panostus vuodesta 1967 eteenpäin on voinut mahdollistaa strategisen, taloudellisen ja legislatiivisen infrastruktuurin, jota vaaditaan näin pitkäaikaiseen ja kalliiseen projektiin.

52. Legislatiivinen infrastruktuuri toimii sillä harhaanjohtavalla olettamuksella, että miehityshallinto on “hallituksen omistamien maiden” omistaja, vaikka nämä maat on erityisesti varattu Palestiinan väestölle. On turhaa edes mainita siirtokuntatoiminnan olevan kansainvälisen lain vastaista.

53. Kiista “Suur-Israelin” ja “alueellisen kompromissin” kannattajien välillä on olennaisesti kiista siitä, kuinka saavuttaa molempien kannattama sionistien tavoite: mahdollisimman suuri homogeeninen juutalaisvaltio ilman “tikittävää demograafista pommia”. “Kompromissin” tukijat painottavat demograafista ongelmaa ja haluavat estää palestiinalaisen väestön lisäämisen Israelin valtioon. “Suur-Israelin” kannattajat painottavat alueellista kysymystä ja uskovat, myöntävät he sitä tai eivät, muun kuin juutalaisen väestön olevan mahdollista karkottaa maasta (koodinimi: “Siirto”).

54. Israelin armeijan pääesikunta näytteli merkittävää roolia siirtokuntien suunnittelussa ja rakentamisessa. Se laati kartan siirtokunnista (joka yhdistetään Ariel Sharoniin): siirtokuntaryhmiä sekä länsirannan ja Gazan leikkaavia ohitusteitä pituus- ja leveys suunnassa. Tiet vangitsevat palestiinalaiset eristettyihin alueisiin, joista jokainen on siirtokuntien ja miehitysjoukkojen ympäröimä.

55. Palestiinalaiset ottivat käyttöön useita tapoja vastarinnan luomiseen, pääasiassa yllätyshyökkäyksiä Jordanian ja Libanonin rajojen yli, sekä hyökkäyksiä Israelissa ja ympäri maailmaa. Nämä toimet käsitetään “terrorismiksi” Israelissa, kun taas palestiinalaiset näkevät ne miehitetyn kansan laillisenä vastarintana. Vaikka Israel käsittikin Jasser Arafatin ohjastamaa PLO:n johtoa terroristipäämajana, tuli siitä asteittain kansainvälisesti hyväksytty Palestiinan kansan “ainoa laillinen edustus”.

56. Vuoden 1987 lopulla, palestiinalaisten tajutessa ettei näillä toimilla ollut vaikutusta siirtokuntaliikkeeseen, he käynnistivät intifadan – spontaanin ruohonjuuritason kansannousun, johon osallistui palestiinalaisia kaikista maan väkiryhmistä. (“Ensimmäisessä”) Intifadassa tapettiin 1500 palestiinalaista, näiden joukossa satoja lapsia. Luku on moninkertainen verrattuna tapettuihin israelilaisiin, mutta intifada palautti “Palestiinan kysymyksen” Israelin ja kansainvälisen yhteisön huomioon.

Rauhanprosessi

57. Lokakuun 1973 sota, joka alkoi Egyptin ja Syyrian joukkojen yllättävällä menestyksellä ja päättyi näiden tappioon, vakuutti Jasser Arafatin ja hänen läheiset liittolaisensa siitä, ettei palestiinalaisten kansallisten unelmien toteuttaminen ollut mahdollista sotilaallisin keinoin. Hän päätti luoda poliittisen vaihtoehdon, joka johtaisi sopimukseen Israelin kanssa ja antaisi palestiinalaisille neuvottelujen kautta mahdollisuuden itsenäiseen valtioon edes osassa maata.

58. Valmistellakseen asiaa Arafatin avasi yhteyksiä israelilaisten kanssa, jotka voisivat vaikuttaa maan julkiseen mielipiteeseen ja hallintoon. Hänen lähettiläänsä (**Said Hamani** ja **Issam Sartawi**) tapasivat israelilaisten edelläkävijöiden kanssa, jotka vuoden 1975 lopulla perustivat “Israelin Israel–Palestiina-rauhanneuvoston”.

59. Nämä ajan myötä asteittain laajentuneet yhteydet ja israelilaisten kasvanut väsymys intifadaan johtivat Madridin konferenssiin ja myöhemmin Oslon rauhansopimukseen.

Oslon rauhansopimus

60. Oslon rauhansopimuksella oli myönteisiä ja kielteisiä vaikutuksia.

61. Myönteisenä vaikutuksena Israel tunnusti ensimmäistä kertaa virallisesti Palestiinan kansan ja sen johdon, ja neuvotteluissa myös palestiinalaisten kansallinen liike tunnusti Israelin olemassaolon. Tässä suhteessa sopimus ja sitä edeltänyt kirjeenvaihto oli historialliselta merkitykseltään suunnaton.

62. Sopimus antoi Palestiinan hallinnolle alueellisen tukikohdan Palestiinassa ja aseelliset joukot. Molemmat näyttelisivät tärkeää roolia käynnissä olevassa palestiinalaisten kamppailussa. Israelille sopimus avasi ovet arabimaailmaan ja lopetti palestiinalaisten hyökkäykset siksi aikaa kun sopimus olisi voimassa.

63. Ratkaisevin virhe sopimuksessa oli se, ettei siihen kirjattu minkäänlaista lopullista tavoitetta, mahdollistaen molempien osapuolten jatkavan etenemistään täysin erilaisiin päämääriinsä. Palestiinalaiset näkivät väliaikaisen sopimuksen merkitsevän miehityksen päättymistä ja Palestiinan valtion perustamista koko miehitylle alueelle (joka kokonaisuudessaan merkitsee 22 % entisen Palestiinan alueesta välimeren ja Jordanin välillä). Samalla Israelin myöhemmät hallitukset pitivät sopimusta keinona miehityksen ylläpitoon laajoilla osilla Länsirantaa ja Gazaa. Palestiinalaishallinnon tehtävänä oli täyttää toissijaisten turvallisuusjoukkojen rooli Israelin ja siirtokuntien suojelemisessa.

64. Koska lopullista määränpäättä ei määritelty, ei Oslon sopimus merkinnyt konfliktin lopettamisprosessin alkua vaan pikemmin uutta vaihetta konfliktissa.

65. Koska odotukset molemmilla osapuolilla olivat niin erilaiset ja pysyivät sidottuina kansallisiin historiakäsityksiin, tulkittiin sopimuksen jokaista osaa eri tavalla. Lopulta monia sopimuksen osia ei toteutettu, pääosin Israelin toimesta (esimerkkeinä kolmas vetäytyminen ja neljä turvallista kulkureittiä Länsirannan ja Gazan välillä).

66. Koko Oslon prosessin ajan Israel jatkoi siirtokuntien laajentamista, pääasiassa luomalla uusi siirtokuntia erilaisin verukkein. Lisäksi se laajensi olemassa olevia siirtokuntia, rakensi monimutkaisia "ohitus" teitä, pakkolunasti maata, tuhosi taloja ja peltoja yms. Palestiinalaiset keräsivät voimiaan, niin sopimuksen viitekehyksen sisä- kuin ulkopuolellakin. Itse asiassa konflikti jatkui muuttumattomana neuvottelujen ja todellisen rauhan korvikkeeksi muodostuneen "rauhanprosessin" takana.

67. Ristiriitaisesti suhteessa julkiseen kuvaansa Yitzhak Rabin jatkoi siirtokuntien laajentamista jatkaen samalla rauhanneuvotteluja Israelilaisten näkemysten mukaisesti. Sionistisen historiakäsityksen ja mytologian seuraajana Rabinin ajatusmaailman oli vaikea käsittää ristiriitaista tilannetta, joka hänen vilpittömän rauhanpyrkimyksensä ja hänen historiankäsityksensä ja aatemaailmansa välille syntyi. Tämä tuli selväksi hänen kieltäytyessä poistamaan juutalaissiirtokuntaa Hebronissa Goldsteinin teurastuksen jälkeen, jossa 29 palestiinalaista kuoli. Vaikuttaisi siltä että hän kykeni sisäistämään joitain osia palestiinalaisten käsityksistä vasta aivan elämänsä lopussa.

68. Shimon Peresin tapaus on tuomittavampi. Hän loi itselleen kansainvälisen imagon rauhantekijänä ja jopa muokkasi kielenkäyttöään tähän sopivaksi ("Uusi Lähi-itä"). Samalla hän säilyi käytännössä sionistisena haukkana. Tämä tuli selväksi lyhyenä ja verisenä aikana jonka hän

oli pääministeri vuonna 1995 Rabinin kuoleman jälkeen, sekä uudelleen hänen liittyessään Sharonin hallitukseen vuonna 2001. Hän hyväksyi puolestapuhujan ja selittelijän roolin Sharonin hallinnossa.

69. Selkeimmän esimerkin Israelin dilemmasta antoi **Ehud Barak**, joka astui valtaan vakuuttuneena kyvystään ratkaista konfliktin Gordionin solmu yhdellä iskulla Aleksanteri Suuren tapaan. Barak lähestyi ongelmaa täysin piittaamattomana palestiinalaisten käsityksistä, ylenkatsoen sen merkitystä. Barak laati esityksensä yksin ja palestiinalaisista piittaamatta, ja esitti sen ehdottomana. Barak oli järkyttynyt ja raivostunut kun palestiinalaiset kieltäytyivät.

70. Omasta mielestään ja koko juutalaisyleisön silmissä Barak “käänsi jokaisen kiven” ja teki palestiinalaisille “anteliaamman ehdotuksen kuin yksikään pääministeri”. Palestiinalaiset pitivät tätä absurdina sillä Barak pyysi heitä luopumaan perustavaa laatua olevista kansallisista tavoitteistaan kuten paluuoikeudesta ja Itä-Jerusalemien itsehallinnosta. Lisäksi alueluovutukset jotka Barak esitti mitättöminä prosentteina (kuten “siirtokuntablokit”) merkitsivät palestiinalaisten laskelmien mukaan 22 % kokoisen Länsirannan osan siirtämistä Israelille.

71. Palestiinalaisten silmissä he olivat jo tehneet merkittävän myönnytyksen suostumalla valtionsa perustamiseen vihreän linjan mukaisesti, joka merkitsee ainoastaan 22 % historiallisesta Palestiinasta. Niinpä he suostuisivat vain pieniin rajan muutoksiin aluevaihdojen pohjalta. Perinteinen Israelin näkökanta on ollut että kaikki vuoden 1948 sodassa saadut valloitukset eivät ole neuvoteltavissa ja neuvotteluja voidaan käydä jäljellä olevasta vain jäljellä olevasta 22 %:ta.

72. Kuten useimmissa Oslon sopimukseen liittyvissä määritelmissä myös “myönnytyksellä” oli erilaiset merkitykset sopimuksen kahdelle osapuolelle. Palestiinalaiset näkivät jo “myöntäneensä” 78 % maastaan suostuessaan Oslossa vain 22 %:iin siitä. Israelilaiset uskovat “myöntävänsä” suostuessaan “antamaan” palestiinalaisille osia tuosta 22 %:sta.

73. Asiat kärjistyivät vuoden 2000 kesällä, Camp Davidin neuvotteluissa, joihin Arafat pakotettiin pikaisesti ja ilman valmistautumisaikaa. Barakin vaatimukset joka neuvotteluissa esitettiin Clintonin vaatimuksina, olivat:

- a) konfliktin lopettamiseksi palestiinalaisten tulisi luopua paluuoikeudestaan
- b) palestiinalaisten tulisi hyväksyä monimutkaiset järjestelyt Itä-Jerusalemissa ja temppelivuorella ilman itsehallintoa näillä alueilla
- c) hyväksyä suurten siirtokuntaryhmien liittäminen Israeliin länsirannalla ja Gazassa
- d) hyväksyä IDF:n läsnäolo muilla suurilla alueilla (kuten Jordanin laaksossa)
- e) hyväksyä Israelin hallinta Palestiinan ja muun maailman välisistä rajoista.

Yksikään palestiinalainen johtaja ei voisi hyväksyä tällaista sopimusta ja saada kansaansa hyväksymään sitä, ja niin kokous päättyi tuloksettomana. Pian tämän jälkeen Barakin ja Clintonin poliittinen ura päättyi, kun taas Arafat palasi palestiinalaisten keskuuteen sankarina joka oli kestänyt häneen Camp Davidissa kohdistetun paineen eikä ollut antanut periksi.

Al Aqsan intifada

74. Neuvottelujen kariutuminen, toivon loppuminen siitä, että kahden osapuolen välillä voisi vallita sovinto sekä USA:n periksi antamaton pro-Israel-kanta johtivat vääjäämättä uuteen väkivaltaisuuksien kierteeseen joka opittiin tuntemaan “Al-Aqsan intifadana”. Palestiinalaisille se on oikeutettu kansallinen ylösnousu pitkään jatkunutta ja loputtoman tuntuista miehitystä vastaan. Israelilaisille se on murhanhimoisen terrorismin purkaus. Hyökkäysten tekijät ovat palestiinalaisille sankareita ja israelilaisille he ovat julmia rikollisia jotka täytyy tuhota.

75. Viralliset tiedotusvälineet Israelissa lopettivat “siirtolaiset” termin käytön ja siirtyivät käyttämään “asukkaita” – näin hyökkäykset heitä kohtaan vaikuttivat rikoksilta siviilejä kohtaan. Palestiinalaiset näkevät siirtokuntien asukkaat vaarallisen vihollisen kärkijoukkona jota tulee vastustaa ja jota vastaan tulee hyökätä.

76. Al-Aqsan intifadan jatkuessa suuri osa Israelin rauhanliikkeestä romahti ja osoitti näin useitten vakaumustensa olevan lyhytjänteistä ja kestämatöntä. Koska rauhanliike ei koskaan käsitellyt sisäisesti israelilaisen historiakäsityksen ongelmia, eikä sisäistänyt palestiinalaisen historiakäsityksen olemassaoloa, oli sen vaikea käsittää palestiinalaisten toimia, etenkin kun Barak oli “kääntänyt jokaisen kiven ja tehnyt anteliaamman ehdotuksen kuin yksikään aiempi pääministeri”. Niinpä pääteltiin, että palestiinalaiset olivat vain huijanneet rauhanliikettä ja salanneet todellisen päämääränsä, joka oli juutalaisten ajaminen maastaan kuten oikeisto oli aina sanonutkin. Niinpä lopullinen päätelmä oli “meillä ei ole neuvottelukumppania”.

77. Tämän seurauksena sionistisen “vasemmiston” ja “oikeiston” välinen raja hälväni lähes olemattomiin. Työväenpuolueen johtajat liittyivät Sharonin hallitukseen ja ryhtyivät tämän selittelijöiksi (kuten Shimon Peres) ja jopa muodollinen vasemmisto-oppositio muuttui tehottomaksi. Tämä todisti jälleen kuinka alkuperäinen sionistinen historiakäsitys on ratkaiseva ja kaikkia puolueita yhdistävä tekijä maan poliittisessa järjestelmässä, ja kriisien aikana erot puolueitten välillä menettävät merkityksensä.

78. Al-Aqsan intifada (tunnetaan myös toisena intifadana) nosti konfliktin väkivaltaisuuksien ennen näkemättömälle tasolle. Ensimmäisten kolmen vuoden aikana noin 2600 palestiinalaista ja 800 israelilaista on tapettu. Israelin armeijan operaatiot ovat tehneet palestiinalaisten elämästä helvettiä, eristäneet kaupunkeja ja kyliä toisistaan, tuhonneet miehitettyjen alueitten talouden ja pakottaneet monet elämään nälänhädän partaalla. Palestiinalaisten militanttien salamurhat (“kohdistetut iskut”) jotka tappavat usein sivullisia, ovat muodostuneet rutiiniksi. Tunkeutumiset palestiinalaisiin kyliin ja kaupunkeihin epäiltyjen tappamiseksi tai pidättämiseksi ovat myös tulleet tavanomaisiksi. Jasser Arafatista, Palestiinan vapaustaistelun johtajasta joka oli lähes kuolemaansa asti vangittuna Ramallahin tukikohtaansa, tuli vapaustaistelun symboli.

79. Israelin sotilaallisen ja poliittisen johdon odotusten vastaisesti äärimmäinen sotilaallinen ja taloudellinen painostus ei rikkonut palestiinalaista väestöä. Kaikkein äärimmäisissäkin olosuhteissa he keksivät keinoja ylläpitää edes jonkinlaista normaalia elämää sekä jatkaa vastarintaa. Kaikkein tehokkain ja kauhistuttavin ase olivat itsemurhaiskut, jotka toivat verisen konfliktin Israelin kaupunkien keskustoihin. Intifada aiheutti muutakin vauriota Israelille, halvaannuttaen turismin, pysäyttäen ulkomaisia sijoituksia ja syventäen maan lamaa. Lisäksi maan sosiaalipalvelut heikkenivät kansallisen talouden ohella – kaikki tämä levensi sosiaalisten luokkien välistä kuilua ja lisäsi maan sisäisiä jännitteitä.

80. Vastauksena hyökkäyksiin ja erityisesti itsemurhaiskuihin “sionistisen vasemmiston” johtajat vaativat muurin rakentamista Israelin ja palestiinalaisten alueitten välille. Aluksi “sionistinen oikeisto” vastusti muurin rakentamista, peläten sen luovan poliittisen rajan vihreän linjan

läheisyyteen, mutta pian Ariel Sharon ymmärsi voivansa käyttää suunnitelmaa omiin tarkoituksiinsa. Hän aloitti muurin rakennuttamisen suunnitelmiansa mukaisesti, työntäen sen syvälle Palestiinan alueille, liittäen suuret siirtokuntaryhmät Israeliin ja sulkien palestiinalaiset eristykseen, Israelin valvonnan alle.

81. Al-Aqsan intifadan kolmannen vuoden lopussa Israelin julkisessa mielipiteessä oli selvästi nähtävissä merkkejä sotaväsymyksestä sekä vastustusta miehityksen kiihtyvää väkivaltaisuutta kohtaan. Näkyviä merkkejä tästä olivat:

- asepalvelukseen kutsuttujen nuorten kasvanut kieltäytyminen asepalveluksesta, nk. refusenik-liike
- 27 ilmavoimien pilotin kapina
- pääesikunnan eliittikommandojoukon kieltäytyminen osanotosta “laittomiin ja moraalittomiin” operaatioihin
- neljän entisen turvallisuuspalvelun johtajan antama lausunto miehityksen jatkamista vastaan
- **Sari Nusseibehin** ja **Ami Ayalonin** rauhanaloitteet
- **Yossi Beilinin** ja **Jasser Abed Rabbon** Genevan aloite
- käynnissä oleva kamppailu muuria vastaan
- poliitikkojen ja kommentaattoreiden tyylin ja asennoitumisen vaihdos

82. Yhdysvaltojen miehitettyä Irakin vuoden 2003 alussa siitä tuli herkempi Israelin ja Palestiinan konfliktin kielteisille vaikutuksille. Koska juutalaisilla ja ääri-kristityillä lobbausryhmillä on paljon valtaa **George W. Bushin** hallinnossa on hallinnon kyky työskennellä ratkaisun aikaansaamiseksi hyvin rajattu. “Kvartetti”, jonka USA, EU, Venäjä ja YK muodostavat, onnistui esittelemään niin kutsutun “Lähi-idän tiekartan”.

83. Vuoden 2003 tiekartta on saman perusongelman vaivaama kuin Oslon sopimus vuonna 1993. Vaikka se, toisin kuin Oslon sopimus, esitteleekin selkeän tavoitteen (“kaksi valtiota kahdelle kansalle”) se ei kuitenkaan määrittele tulevan Palestiinan valtion rajoja, tyhjentäen “kartan” näin sen pääsisällöstä. Ariel Sharon pystyi hyväksymään tiekartan (14 varauksella jotka mitätöivät sopimuksen pääsisällön), koska hän oli täysin valmis myöntämään itsenäisyyden niille palestiinalaisille maatilkuille jotka perustettaisiin kymmenesosaan maasta.

84. Kokemukset Oslon sopimuksesta ja luonnollisesti tiekartan kanssa tehty kokeilu, todistavat selvästi, että suunnitelma joka asettaa väliaikaisia tavoitteita on arvoton, jollei se alusta asti määrittele myös lopullisen rauhansopimuksen yksityiskohtia. Sellaisen määritelmän uupuessa väliaikaiset tavoitteet eivät voi toteutua. Kun kumpikin osapuoli tavoittelee erilaista lopputulosta, sytyvät ristiriidat vääjäämättä konfliktiksi jokaisessa välivaiheessa.

85. Sharon, tietäen hyvin ettei tiekartalla ollut minkäänlaisia mahdollisuuksia toteutua, julisti vuoden 2003 lopulla suunnitelmansa “yksipuolisista askelista”. Tämä on koodinimi noin puolien länsirannan alueiden pakkolunastukseen Israelille ja palestiinalaisten eristämiseen pieniin ja rajattuihin alueisiin, joiden väliset yhteydet ovat Israelin katkaistavissa milloin tahansa. Suunnitelma on rakennettu siten, ettei Palestiinan väestöä lisätä Israeliin ollenkaan ja ettei

palestiinalaisen erillisalueille jää maavarauksia. Koska sopimus ei vaadi lainkaan neuvotteluja palestiinalaisten kanssa mutta väittää tuovansa “rauhaa ja turvallisuutta” Israelin kansalaisille, pystyy se hyväksikäyttämään israelilaisten kasvavaa kaipuuta ratkaisuun häiritsemättä israelilaisten ennakkoluuloja ja vihaa palestiinalaisia vastaan.

86. Sharonin hallituksen ja armeijan johdon hyökkäys miehitettyjen alueiden väestöä kohtaan (siirtokuntien laajennukset, uusien siirtokuntien, ns. etuvartioasemien, perustaminen, muurin ja vain Israelilaisille tarkoitettujen “ohitusteiden” rakentaminen, tunkeutuminen palestiinalaisiin kyliin, militanttien salamurhat, kotien tuhoaminen ja istutusten repiminen juuriltaan) ja toisaalta palestiinalaisten hyökkäykset Israelin sisällä, asettivat Palestiinan kansalaiset Israelissa hankalaan asemaan.

87. Israelin arabikansalaisten luontainen taipumus auttaa veljiään vihreän linjan toisella puolella on ristiriidassa heidän pyrkimystensä kanssa tulla Israelin kansalaisiksi. Samalla juutalaisväestön pelko ja viha Israelissa kaikkia “arabeja” kohtaan kasvaa, ja uhkaa tasa-arvon ja kansalaisoikeuksien perustuksia. Nämä prosessit saavuttivat kiehumispisteen vuoden 2000 lokakuussa, välittömästi Al-Aqsan intifadan alkamisen jälkeen, jolloin Israelin poliisi avasi tulen arabikansalaisiin.

88. Nämä prosessit, yhdessä “demograafisen ongelman” paluun Israelin suunnitelmiin, luovat syytä epäilyksiin “demokraattisen juutalaisvaltion” doktriiniin. Näiden kahden määritelmän sisäinen ristiriita jota ei ole ratkaistu käytännössä tai teoriassa juutalaisvaltion syntymästä asti, on nyt ilmeisempi kuin koskaan. “Juutalaisvaltion” tarkkaa merkitystä ei ole koskaan lausuttu, kuten ei myöskään arabi-palestiinalaisen vähemmistön asemaa valtiossa, joka on virallisesti julistettu “juutalaiseksi”. Vaatimus muuttaa Israel “kaikkien kansalaistensa valtioksi” ja/tai myöntää kansalaisoikeudet arabi-palestiinalaiselle vähemmistölle on tullut yhä yleisemmäksi, eikä vain arabikansalaisten suunnalta.

89. Näiden kaikkien prosessien tuloksena konfliktista on tulossa yhä vähemmän Israelin ja Palestiinan välinen konflikti, ja yhä enemmän juutalaisten ja arabien välinen konflikti. Hamasin johtajien, sheikki **Ahmed Yassinin** ja **Abd-al-Aziz al-Rantissin**, murhat keväällä 2003 ovat pahentaneet tilannetta entisestään.

Uusi rauhanliike

90. Uuden rauhanliikkeen on perustuttava ymmärrykselle siitä, että konflikti on yhteentörmäys sionisti-juutalaisen liikkeen, jonka “geneettinen koodi” ohjaa sitä valtaamaan koko maan ja karkottamaan ei-juutalaisen väestön, ja palestiinalaisen nationalistisen liikkeen, jonka “geneettinen koodi” ohjaa sitä pysäyttämään sionistien valtaushankkeen ja perustamaan Palestiinalaisvaltion koko maahan, välillä. Tämä voidaan nähdä “pysäyttämättömän voiman” ja “liikahtamattoman esineen” yhteentörmäyksenä.

91. Israelin rauhanliikkeen tehtävänä on lopettaa pitkäaikainen konflikti, kukistaa sionistis-israelilainen pyrkimys valloittaa koko alue ja toimia yhteistyössä palestiinalaisten rauhanjoukkojen kanssa. Kompromissien kautta voidaan saavuttaa sovinto kahden kansan välillä. Palestiinalaisilla rauhanjoukoilla on samankaltainen tehtävä kuin israelilaisillakin.

92. Jos tämä halutaan saavuttaa tulevaisuudessa ovat pelkät diplomaattiset neuvottelut riittämättömiä. Israelin rauhanliikkeen täytyy innoittaa uudestaan ja tavoittaa muitten ihmisten sydämet, luoda uskoa mahdollisuuteen rauhasta ja voittaa puolelleen ne Israelin väestönosat jotka ovat vanhojen myyttien ja ennakkoluulojen vankina.

93. Pienten ja johdonmukaisten Israelin rauhanjärjestöjen, jotka jatkoivat kamppailua silloin kun suurin osa muusta rauhanliikkeestä romahti Camp Davidin jälkeen ja toisen intifadan alettua, täytyy omata merkittävä rooli tässä prosessissa.

94. Näitä järjestöjä voidaan verrata pieneen pyörään joka itsenäisellä moottorilla kääntää isompaa pyörää, joka puolestaan kääntää isompaa pyörää ja niin edelleen, kunnes koko koneisto lähtee käyntiin. Kaikki aiemmat Israelin rauhanliikkeen saavutukset, kuten Palestiinan kansan virallinen tunnustaminen tai neuvotteluihin suostuminen PLO:n kanssa, saatiin tällä tavoin aikaiseksi.

95. Uuden rauhanliikkeen täytyy johtaa julkinen mielipide rohkeaan uudelleen arviointiin kansallisesta historiasta ja puhdistaa se vääristelyistä. Rauhanliikkeen täytyy rehellisesti tavoitella uutta ja yhtenäistä versiota molempien kansojen historiasta. Tämä uusi historiankirjoitus olisi rehellisempi ja molempien osapuolten hyväksyttävissä.

96. Tämän lisäksi rauhanliikkeen tulee auttaa Israelilaisia tunnustamaan sionistisen hankkeen kohdelleen Palestiinan kansaa hirvittävän epäoikeudenmukaisesti, kaikkien sen hienojen ja myönteisten puolten lisäksi. Tämä epäoikeudenmukainen kohtelu, raskaimmillaan Naqban aikaan, velvoittaa meitä ottamaan vastuun ja hyvittämään niin paljon kuin on mahdollista.

97. Rauhansopimus on arvoton, jolleivät molemmat osapuolet pysty hyväksymään sitä niin teoriassa kuin käytännössäkin. Sen tulee tyydyttää kansalliset toiveet eikä se saa loukata kansallista arvokkuutta ja kunniaa.

98. Nykyisessä tilanteessa ei ole muuta ratkaisua kuin "kaksi maata, kahdelle kansalle", tarkoittaen rauhaa yhteiseloa kahdessa itsenäisessä valtiossa, Israelissa ja Palestiinassa.

99. Ajoittain esitetty ajatus siitä, että kahden valtion ratkaisun sijaan olisi mahdollista ja toivottavaa tavoitella yhtenäisen valtion ratkaisua Välimeren ja Jordanin välillä, on epärealistinen. Valtaosa Israelilaisista ei suostu Israelin valtion purkamiseen, aivan kuten valtaosa Palestiinalaisista ei suostu luopumaan omasta kansallisvaltiostaan. Illuusio yhtenäisestä valtiosta on myös vaarallinen, sillä se heikentää kamppailua kahden valtion puolesta. Kahden valtion malli on toteutettavissa lähitulevaisuudessa, toisin kuin yhtenäinen valtio jolla ei ole mahdollisuuksia toteutua seuraavien vuosikymmenten aikana. Harhaluuloa tästä voidaan käyttää myös tekosyynä siirtokuntien olemassaololle ja laajentamiselle. Jos yhtenäinen valtio perustettaisiin, tulisi siitä taistelukenttä jolla toinen puoli pyrkisi säilyttämään enemmistönsä karkottamalla toisen osapuolen.

100. Uuden rauhanliikkeen täytyy luoda rauhansuunnitelma seuraavista lähtökohdista:

a) Miehitys päättyy. Itsenäinen ja elinvoimainen Palestiinan valtio perustetaan Israelin rinnalle.

b) Vihreästä linjasta tulee raja Israelin valtion ja Palestiinan valtion välille. Rajatut aluevaihdokset ovat mahdollisia jos niistä vallitsee yksimielisyys ja vaihto tapahtuu 1:1 suhteella.

c) Kaikki Israelin siirtolaiset evakuoidaan Palestiinan valtion alueelta ja siirtokunnat luovutetaan palaaville pakolaisille.

d) Maitten välinen raja on avoin ihmisille ja kaupalle. Osapuolet neuvottelevat järjestelyistä.

e) Jerusalem on molempien maitten pääkaupunki. Länsi-Jerusalem on Israelin pääkaupunki, Itä-Jerusalem Palestiinan. Valtiot neuvottelevat keskenään kaupungin yhtenäisyydestä kunnallisella tasolla.

f) Israel hyväksyy periaatteessa palestiinalaisten pakolaisten paluuoikeuden luovuttamattomana ihmisoikeutena. Israel myös tunnustaa osansa moraalista vastuusta ongelman aiheuttamisessa. Totuus- ja sovintokomissio selvittää objektiivisesti historian tosiasiat. Ongelman ratkaisu saavutetaan oikeudenmukaisilla, reiluilla ja käytännönläheisillä neuvotteluilla. Näissä sovitaan alueluovutuksista Palestiinan valtiolle, rajattujen alueiden luovutuksista Israelille, korvauksista ja asuttamisesta muihin maihin.

g) Vesiresursseja hallitaan yhteisesti ja ne jaetaan sopimuksin tasapuolisesti ja tasa-arvoisesti.

h) Turvallisuussopimus kahden maan välillä takaa molemmille valtioille turvallisuuden ja ottaa huomioon molempien maitten erityiset turvallisuustarpeet. Kansainvälinen yhteisö tukee sopimusta ja antaa sille takuut.

i) Israel ja Palestiina sopivat muitten alueen maitten kanssa alueellisesta liitosta, jonka esikuva EU olisi.

j) Koko alue tyhjennetään joukkotuhoaseista.

101. Rauhansopimuksen kirjoittaminen ja sen rehellinen toteuttaminen hyvässä uskossa johtaa konfliktin päättymiseen ja kahden kansan väliseen sovintoon. Sovinto perustuu tasa-arvoon, molemminpuoliseen kunnioitukseen ja täyden yhteistyön jatkuvaan tavoitteluun.